

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 715/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије- Високи савет- судства- Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумом року, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 490/19 од 14.10.2019. године, у седници већа која је одржана дана 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 490/19 од 14.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 490/19 од 14.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 220/19 од 04.07.2019. године обавезана је тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 8 дана под претњом принудног извршења. Одбијен је тужбени захтев тужиоца, преко досуђених 400,00 евра за износ од још 2.600,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 16.200,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке, до коначне исплате у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 490/19 од 14.10.2019. године, жалба тужиоца и жалба тужене су одбијене и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули Прр 220/19 од 04.07.2019. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и делу одлуке о трошковима поступка потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио посебну ревизију, ради усаглашавања судске праксе, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору Ст 11/10, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 1249/2018 од 28.09.2018. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучили ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужилац указује на неуједначену праксу у погледу одлучивања о накнади на новчано обештећење, међутим, висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе. Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је дана 09.04.2019. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, а као вредност спора у тужби означена је вредност у висини од 360.000,00 динара, односно тужбени захтев је постављен у износу од 3.000 евра у динарској противвредности.

Одредбом члана 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић